ŞTEFAN DUMITRESCU

GLORIA ŞI MĂREȚIA MARTIRULUI ILIE ILAŞCU SAU VINO BASARABIE ACASĂ

**(VOLUM DE POEZIE
dedicat patrioților români din Închisoarea
de la Tiraspol)**

Editura Harvia 1995

ŞTEFAN DUMITRESCU

GLORIA ŞI MĂREȚIA MARTIRULUI ILIE ILAŞCU SAU VINO BASARABIE ACASĂ

(VOLUM DE POEZIE dedicat patrioților români din Închisoarea de la Tiraspol)

Editura Harvia 1995

RECUNOSTINȚĂ ŞI GLORIE MARTIRILOR NEAMULUI ROMÂNESC

Există pe lumea aceasta popoare care sunt manipulate ca nişte turme de oi. Popoare victime, popoare victimizate. Şi există pe lumea aceasta popoare, mari popoare, care se poartă ca nişte tâlhari, ca nişte jefuitori, cu atât mai ticăloase cu cât aceste popoare se folosesc de metode subtile de a manipula, încăiera între ele popoarele mici şi de a le jefui. S-ar putea spune că şi aceste mari popoare sunt manipulate de guvernele lor, tot ca nişte turme, si că n-ar fi deci vinovate cu nimic că istoria umanităţii este o imensă tragedie! O tragedie ruşinoasă, după atâtea milenii de cultură si civilizaţie. Noi credem că marile popoare sunt foarte vinovate, în primul rând de faptul că se lasă manipulate cu atâta uşurinţă de guvernele lor şi de Forţele Oculte care conduc lumea. Noi, românii, am fost dintotdeauna un popor victimă. Nu suntem noi născuţi dintr-o mare tragedie, tragedia înfrângerii şi a distrugerii poporului dac de către Statul şi Imperiul roman? Nu a fost toată istoria noastră istoria unui popor călcat în picioare, a unui popor victimă? Nu suntem noi, şi acum, după două mii de ani de existenţă în acest Spaţiu Carpato-Istro-Pontic un popor victimă? Şi, din păcate, suntem în primul rând victima noastră Înşine.

Cu o durere imensă spun : ferice de acele popoare victime, cărora Dumnezeu le dăruieşte martiri! Martirii sunt acele daruri, mari daruri , făcute de Dumnezeu neamurilor prădate şi batjocorite, care adună în ele chintesenţa tragediei şi a ruşinii acelor popoare. Ei sunt cei care, asemenea unor Cristoşi, iau asupra lor suferinţa, păcatul, greşelile şi ruşinea neamurilor umilite şi jefuite să le ducă în moarte, ca pe nişte fluvii purtate pe umeri. De aceea ei ajung să devină simboluri ale neamurilor lor. Cristoşi ai neamurilor lor. Cel care simbolizează acum neamul românesc, atât de batjocorit şi de asasinat, în primul rând de politicienii lui, adunând în fiinţa lui Chintesenţa destinului românesc, este românul Ilie Ilaşcu, condamnatul la moarte, de la Tiraspol. Români, nu Ilie Ilaşcu zace de ani de zile condamnat la moarte în puşcăria de la Tiraspol, de către Asasinii neamului românesc, ci dumneata, popor român. Dumneata eşti acum, de ani de zile, pus în cuşcă şi condamnat la moarte, zăcând în nesimţire, în închisoarea oribilă de la Tiraspol şi

în cea a ruşinii, din ţară, pe care o trăim zi de zi! Fie ca noi, românii, să ieşim cât mai repede din condiţia de popor condamnat la moarte, din condiţia ruşinoasă de popor care nu se poate ridica de la pământ! Asociaţia Pro Basarabia si Bucovina, filiala ei din Tulcea, al cărei preşedinte sunt, şi eu, scriitorul Stefan Dumitrescu, deasemenea şi Biroul de Viitorologie de la Bucuresti, al cărui purtător de cuvânt sunt, îl propunem pe marele bărbat al neamului românesc, Ilie Ilaşcu, şi pe tovarăşii lui de temniţă şi de martiriu românesc, la Premiul Nobel pentru Pace! Dumnezeu să ne ajute! Dumnezeu să fie tot timpul cu martirii poporului român, cu acest neam, atât de chinuit!

1994 Ştefan Dumitrescu

EU VĂ SPUN CU MÂNA PE INIMĂ

Eu vă spun cu mâna pe inimă, români,
Orbilor, cărora vi s-a dăruit
Lumina şi n-aţi văzut-o!
Cărora v-a strigat Dumnezeu în ureche
Şi nu l-aţi auzit !
Eu vă spun plângând şi cu mâna pe inimă!

Nu omul Ilie Ilaşcu a fost închis
Ca o fiară în cuşcă
Ci tot neamul daco-românilor !

Nu românul Ilie Ilaşcu a fost aruncat
Ca o zdreanţă în cuşcă,
Nu el a fost scuipat şi batjocorit,
Ci neamul românesc,
Dimpreună cu Burebista şi Decebal
Şi Mircea cel Bătrân şi Ştefan cel Mare
Şi Mihai Viteazul şi Brâncoveanu Constantin
Cu Horia, Cloşca şi Crişan,
Cu Nicolae Bălcescu şi Mihai Eminescu
Şi toată mitologia noastră!

Nu trădatul şi sărmanul om , Ilie Ilaşcu,
A fost băgat în cuşcă,
Ci toţi eroii neamului românesc
Şi toate valorile noastre spirituale,
Cu toate eresurile şi credinţele noastre,
Cu bătrânii, cu soţiile şi copiii noştri,
Cu râul şi ramul,
Cu sărăcia, cu nefericirea, cu spaimele noastre,
Cu bunătatea de mândrie şi puritate românească, ce-o mai Avem.
Cu Oltul, cu Mureşul, cu Cerna şi cu Dunărea,

Cu munții Carpați, cu dealurile şi cu satele noastre,
Cu blândele noastre apusuri pe coline,
Cu prezentul,
Dar mai ales cu viitorul nostru!

Eu vă spun cu mâna pe inimă !
Orbilor cărora vi s-a arătat Dumnezeu şi v-ați făcut că
Nu-l vedeți !
Cărora v-a plâns Dumnezeu pe umăr
Şi nu l-ați băgat în seamă !
Obsedați de treburile voastre mici şi meschine !

ȚARÃ MICÃ ŞI SINUCIGAŞÃ

Țară mică şi sinucigaşă!
Vai de capul tău, sărmană țară,
Toți te jefuiră şi scuipară,
Iar la urmă o făcuşi şi tu!

O istorie întreagă căutară,
Să te ardă şi să te sfâşie,
Nici țărâna să nu-ți mai rămâie,
Numai amintirea-ți de ocară!

Şi ce n-au putut să-ți facă-n veac,
Liftele păgâne şi străine
O făcuşi tu, țara mea, mai bine,
Cu o sete fără de egal!

Vai de capul tău, nenorocito!
Din tot ce-am fost nimic n-o să rămână,
Nici măcar o mână de țărână,
Care să spună că am fost aici!

MIHAI VITEAZUL

Atâtea steaguri pe coline
În vântul lumii bubuind
Pe culmea dealului cum vine
Domnul Mihai cel fără Chip

Iată-l cum intră-n bătălie
Asemeni unei togi pe-o poartă
Lumea miroase a veşnicie
Parc-ar începe înc-odată

Când cețurile se lumină
Şi-n vecii lumii am învins
El o apucă trist pe dealuri
Împovărat şi parcă nins !

SĂ CĂDEM ÎN GENUNCHI TOȚI ROMÂNII

Să cădem în genunchi toți românii
Să ne rugăm pentru Basarabia şi Bucovina
Pentru pământurile româneşti înstrăinate
Sfinte prelungiri ale inimilor noastre!

Să stăm în genunchi toți românii
Să ne rugăm pentru frații noştri
Plecați în bejenie pe fața pământului
Să stăm în genunchi toți românii

Să stăm în genunchi toți românii
Să ne rugăm pentru defectele şi speranțele noastre
Pentru neamul întreg ce o FIINȚĂ fie-şi
Să stăm în genunchi toți românii !

TOȚI ŞI-AU BĂTUT JOC DE TINE, ȚARA MEA!

Toți şi-au bătut joc de tine, țara mea!
Parcă-ai fi fost o cârpă nu o stea,
Nu e vecin să nu fi rupt din tine
Câte-o îmbucătură, când i-a fost lui mai bine,
N-a fost anotimp să nu te trăznească
Trădarea şi iubirea de iască
Nici n-apucaseşi bine să te fi născut
Şi-i erai Europei scut,
Iar ea, drept răsplată şi mulțumire,
Te-a înjunghiat pe la spate, să-ți vii în fire,
Şi când îți era lumea mai dragă, şi mai bine,
Te-a vândut ca o curvă, fără ruşine!
Vai de capul tău a fost din început,
Mai bine nu te-ai fi născut!
Asia şi-a trimis scursorile sale
Să se odihnească în tine, ca-ntr-o vale
Pe de o parte te lăudau toți,
Pe de alta, te jefuiau, ca nişte hoți,
Trăzni-i-ar Dumnezeu să-i traznească,
Pe limba ta, a românească,
Şi când le-o fi lumea mai dragă
Să le dea otravă şi podagră!
Şi ca şi cum nu ți-ar fi fost de- ajuns,
Te-ai răstignit tu singură, Iisus!
De fiecare dată când îți dă Dumnezeu câte-o minte bună,
Ai pizmuit-o, şi-ai înjunghiat-o pe lună,
Nici un neam nu şi-a asasinat geniile sale,
Cum ai facut-o, neamul meu, Dumitale!
Poate şi de aceea Domnul te-a blestemat,
Să mergi ca racul, prin timp, împiedicat!
Toți şi-au bătut joc de tine, țara mea!
Parcă-ai fi fost o cârpă, nu o stea,
Ci măcar acum, în ceasul din urmă,
Să nu rămâi de turmă,

Să te pierzi, să dispari din Istorie, fără rost,
Ca şi cum n-ai fi fost!
Fă-ți din trudă şi din geniu, căpătâi,
Să ajungi nația Dintâi!
Doamne, Tată Ceresc, Bunule Dumnezeu,
Ai, Doamne, milă de neamul meu!

IISUS

M-aş tot pierdea prin neguri şi lumine,
Căzând prin mine veşnic m-aş tot duce,
Eu răstignit pe Tine ca pe-o cruce,
Tu răstignit pe ţipătul din mine.

Te simt în mine ca melancolie,
Sfâşietoare, naltă, dureroasă,
Murmură dulce firea-mi de mătasă,
Un urlet sunt, înfipt în veşnicie !

N-afară şi-nlăuntrul lui răsfrânt,
Silabă sunt şi literă cu care,
Vorbeşti cu tine. Naltă întrebare,
Ecou însângerat al unui gând .

M-aş tot pierdea prin neguri şi lumine,
Căzând prin mine veşnic m-aş tot duce,
Tu răstignit pe mine ca pe-o cruce.
Eu răstignit pe ţipătul din Tine !

CE ȚARĂ, DOAMNE , ŞI CE NEAM TRIST !

Ce țară, Doamne, ca un pahar.
Şi ca un strigăt. Şi ce neam trist !
Răstignit pe munții Carpați ca un Christ,
Viețuind pe pământ în zadar !

Două mii de ani de umilință adâncă.
Degeaba. Degeaba atâtea războaie,
S-ajungem un popor de buboaie,
Pline de ură ca o speluncă !

Degeaba Eminescu. Degeaba Ştefan.
Dacă ne mâncăm între noi ca nişte hiene,
Săraci că n-avem pe fund nici izmene.
Două mii de ani de istorie-n van !

Ce țară, Doamne, ca un pahar.
Şi ca un strigăt. Şi ce neam trist.
Răstignit pe munții Carpați ca un Christ.
Viețuind pe pământ în zadar !

CREDEAM

Credeam că viața îmi va fi frumoasă
Voiam în tinerețe să învingă
Mi-e în istorie atât de frig
Când nimănui de mine azi nu-i pasă.

Voiam să fericesc mulțimi norod
Să duc istoria în zări departe
De-aceea învățai atâta carte
Din toate astea azi nimic nu pot.

Ci mi se rupe sufletul de jale
Eu tot voi crede însă în putință
A lumii este azi a mea ființă
Aşa cum lacrimile-s ale tale.

IMNUL TINERILOR CARE S-AU JERFIT PENTRU ȚARĂ !

La baza veacului acesta,
Asemeni unui Dom urcând,
Nu vedeți oasele acelor tineri,
Ca nişte furci pe dealul țării sfânt !

Şi cum se duc asemeni unor coruri,
Printr-o ninsoare mare aiurând,
Şi cum lumină ei ninsoarea aceea,
Ca o amiză a lumii mai curând !

Şi cum cântarea lor cuprinde lumea,
Şi munții ei înalți ca un veşmânt,
Şi nu mai ştim de nu-i o nebunie,
Ori sărbătoarea lumii pe pământ !

Şi patriile cum se-nsenineză,
De acele oase galbene pe rând,
Ale părinților care se duc spre moarte,
Într-o cântare veşnic delirând !

VINO BASARABIE ACASÃ !

Vino Basarabie acasă
Stau Munții Carpați în rugăciune
Cu plămânii arşi de-atâta dor
Murmurându-te-nlăuntrul lor pe Tine

Vino Basarabie acasă
N-auzi codrii cum adânc vuiesc
Tot chemându-Te pe Tine jalnic
Înspre înlăuntrul românesc

Vino Basarabie acasă
Nu mai pot colinele de aşteptare
Stând de mii de ani ca nişte berze
Cu privirea ațintită-n zare

Vino Basarabie acasă
Tot pământul românesc Te cheamă
Toate pietrele din vaduri hohotesc
Basarabie, spunându-ți mamă !

ŞI NE IA PREABUNULE LA SÂN !

Doamne, care ne-ai făcut pe lume, Doamne
Ştim că suntem neamul păcătos
Tu ridică-ne în palma Ta, Iubite,
Ca pe fiul Tău cel sfânt, Hristos

Şi-n oceanul lacrimilor noastre
Adunate de la început
Tu ne spală Doamne plin de grijă
Ca pe pruncul Tău acum născut

Şi ne fă Preabunule curaţi
Cum este paharul pe colină
Parc-ar fi un munte de cristal
Numai încântare şi lumină

Şi ne ia Preabunule la sân
Cum ai lua un pui de ciocârlie
Şi ne fă din Neamul Tău Pierdut
Neamul Tău Ales pentru vecie !

IMN DE SLAVÃ MARELUI PATRIOT
ILIE ILAŞCU ŞI MAMEI LUI !

Glorie, Dumitale, mamă a Martirului, care l-ai adus pe lume,
Glorie, Dumitale, Ilie Ilaşcu, mândrule şi bunule bărbat,
Şi tatălui care a trudit să te înalțe în istorie,
Căci o nație întreagă avea să se cutremure la auzul numelui tău !
Şi să se uite de jos din văile țării
La chipul tău ca la floarea soarelui !
Şi să le tremure inimile ca firul de iarbă
Bărbaților şi femeilor neamului tău
Pentru viața ta strălucitoare ca o orhidee,
Acolo sus în tăriile vântului!

Aşa cum diamantul țâşneste din
Imensa presiune a straturilor geologice
La fel a țâşnit orbitoare în înălțimile cerului
Inima ta ca un blând şi înmiresmat diamant !

In momentele cumplite de umilire
De rătăcire şi de pierzanie ale neamului daco-românilor
Au răsărit din adâncurile de carne, de sânge şi
De suflet ale țării
Bărbați ca Mihai Viteazul, ca Bălcescu, revoluționarul
Cu ochii hipnotici,
Ca trădatul soldat-mareşal Ion Antonescu
Sau ca Dumneata care te-ai
Înălțat ca un urlet orbitor de bazalt,
Deasupra neamului tău,
Neputincios, adormit şi laş.

Răsărirea Dumitale, blândule şi pământosule Ilaşcu Ilie,
ca un bolid strălucitor
Deasupra orizontului daco-românesc
Ca o stea ce ne veghează şi ne călăuzeşte
Este semn că în adâncurile neamului acesta mai dospesc tării mute
Ce-ar putea cutremura pământul cu negru urletul lor !

Faptul că Dumneata "ai apărut" este semnul
Că Dumnezeu te-a TRIMIS

Ca să ne trezeşti.
Dumneata eşti TRIMISUL
Să ne uităm la Dumneata şi să ne minunăm
Că mai existăm
Să ne fie ruşine de mediocritatea şi laşitatea noastră
Să înțelegem că putem să fim şi noi ca Dumneata !

Dumneata eşti trimisul lui Dumnezeu
În neamul acesta
Să iei asupra Dumitale
Toată laşitatea şi ipocrizia, ticăloşia şi prostia noastră,
Cum Fiul Domnului a luat asupra Lui păcatele omenilor.
Astfel se mi izbăveste şi se mai purifică încă o dată neamul acesta

ROMÂNIE, ȚARĂ SCHILODITĂ !

Când ți-au luat Basarabia şi Bucovina, țara mea
Ți s-au tăiat mâinile-amândouă întinse către soare
Şi de atunci tu ai fost o țară Ciungă, țara mea,
O Rană despicată în două
Una din Răni plecată în deportare !

Când românii din Basarabia şi Bucovina
Erau duşi în inima Siberiei
Bucăți din inima Ta, Românie,
Înghețau în pustietatea nesfârşită a Siberiei
Privind cu ochii holbați Carul Mare pe cer
Gândindu-se îngroziți la vremea când va coborî
Să-i ia şi să-i ducă acasă !

Când românii din Basarabia şi Bucovina
Ajungeau în inima Siberiei
Dinții le clănțăneau în gură atât de tare
Că în Cancelariile lumii Şefii de State
Işi puneau vată în urechi.
In timpul acesta în țară activiştii de partid
Strigau : Trăiască Marea Uniune Sovietică
şi poporul sovietic eliberator !

Ajunşi în Siberia, Românii
Işi făceau bordeie din lacrimi
Acoperindu-le cu sentimele lor de milă sfâşietoare
Apoi îi scoteau din inimă unde îi ținuseră înveliți
Pe Ştefan cel Mare şi pe Mihai Viteazul
Işi făceau rugăciunea şi se închinau
Se aşezau cu toții la masă

Bătrâni şi copii
Domnul să ne binecuvânteze spunea cel mai bătrân dintre ei
Doamne ajută, spunea şi Mihai Viteazul închinându-se
Cu lacrimile scurgându-i-se-n barbă
Vai de capul neamului ista
Ofta întunecat Ştefan cel Mare!

Şi pe când fraţii noştri mureau în troienele Siberiei
Noi în ţară făceam colectivizarea
Ii băgam în puşcării pe intelectuali
Şi pe gospodarii satelor
Şi-n timp ce clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea
Ii mulţumea poporului frate sovietic
Morţii neamului nostru
Se întorceau în mormânt cu faţa în jos de ruşine !

Basarabie, Basarabie!
Cât tu eşti ruptă din trupul străvechi al Daciei Mume
Nimic nu este de capul neamului ăsta în istorie
Mai ticălos şi mai nenorocit
Este de o mie de ori
Decât Călăii care şi-au bătut joc de El, Basarabie,
Căci atunci când fraţii noştri erau deportaţi în îndepărtata Siberie
Noi singuri ne deportam pe drumul invers
Al nesfârşitei şi ticăloasei Siberii din noi.

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
Vai de capul nostru
Basarabie,
O Ţară Mutilată, asta suntem,
Fără Provinciile rupte din trupul Mamei Dacii,
Basarabie!

ISTORIA NOASTRĂ

Țară frumoasă, fără asemănare,
Pe cât de naltă-ți este strălucirea,
Pe-atât de urgisită ți-a fost soarta,
Cum steaua strălucind cheamă orbirea !

Potop după potop izbiră-n tine,
Că trebuia în scrum să te prefaci,
Albite-n soare dealurile să lucească,
De oasele țăranilor săraci !

Și-n loc nenorocirile să te doboare,
Tu te hrăneşti cu ele, senină şi-mpăcată,
Unii se aşteaptă să dispari din lume,
Insă tu creşti adâncă şi înaltă !

Țară frumoasă, fără asemănare,
Pe cât de-naltă-ți este strălucirea,
Pe atît de urgisită-ți este soarta,
Cum steaua strălucind cheamă orbirea !

VISĂTOARE

Visătoare plângea noaptea
Până dincolo de mare
Visătoare plângea mare
Visătoare !

Visător stătea străinul
Lângă țărmul ei de dor
Visător murise țărmul
Visător !

Visători coralii mării
Au iubit de-atâtea ori
Visători îi bate marea
Visători !

TOȚI TE CREZURĂ, NEAMUL MEU, NEROD !

Ai obosit, neamul meu peste măsură,
Prin istorie asta, numai sânge şi glod,
Toți te crezură, neamul meu, nerod,
Şi te călcară-n picioare cu ură !

Şi ca să nu te mai schingiuie, liftele străine,
Să nu te mai calce ei în picioare,
De teamă să nu te omoare,
Începuşi chiar tu să dai în tine !

Să-i îmbunezi, să le faci lor plăcere,
Le-ai luat şi ura, şi te-ai urât !
Cu-o sete fără margini. Într-atât
Că ai ajuns un munte de fiere !

Popor sinucigaş şi mutilat,
Tu eşti mai crud cu tine ca duşmanii,
Trec veacurile lungi, şi trec şi anii,
Tu te măcelăreşti adânc, constant !

Ai obosit, neamul meu, peste măsură,
Prin istoria asta, numai sânge şi glod,
Toți te crezură, neamul meu, nerod,
Şi te călcară-n picioare cu ură !

VERONICA MICLE ŞI MIHAI EMINESCU !
(elogiul 13)

ochiul Ei avea o aripă
şi ochiul Lui avea o aripă
oh, şi s-au unit ochii cei doi
ca să zboare

sufletul Lui avea un ţărm
şi sufletul Ei avea un ţărm
ah, atunci s-au unit sufletele lor
născându-se Marea

moartea Ei era jumătatea din univers
şi moartea Lui cealaltă jumătate a universului
oh, şi atunci s-au unit morţile Lor
oh, şi atunci s-au unit morţile Lor !

ION CREANGĂ
(elogiul 11)

Când a apărut Ion Creangă pe scena
istoriei
(orizontul şi-a ridicat genele
lui de plopi şi vreji de dovleci
de ciocârlii şi de morminte vişinii)

(vocalele limbii române au început
să râdă gâdilate)
Iată-l pe Homer a strigat o voce din sală,
ce vesel şi bine dispus este !

aerul avea o culoare melancolic poznaşă în satul
Humuleşti copiii
s-au scărpinat în barbă şi s-au oprit
să-l asculte
râul Ozana a început să sară într-un picior unii
atomi înfloreau înspăimântați
în lucruri

Limba română se lumina pe dinlăuntru
asemeni unei
Catedrale în care intrau mirii să se cunune !

BASARABIE, BASARABIE, BASARABIE !

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
Taşcă plină de săgeți şi de miere la şoldul Daciei
încărcată de crânguri mirosind a mere coapte
de lanuri de in, de cântece de privighetori albastre
de dimineți înalte ca nişte turnuri de fildeş, de zâmbetele copiilor strălucind în lumina lunii !
O, Basarabie, unde eşti, Basarabie!
încotro Te duci, Basarabie, pe culmile de cremene
Şi neamul Tău Te caută ca un orb cu mâinile întinse
Chemându-Te, Murmurându-Te,
Basarabie !

Basarabie, Basarabie, Basarabie !
Scutul rămas viu pe pieptul Daciei
în fața lăncilor şi a puhoaielor
Trecute şi viitoare care veneau din stepele Asiei
O, Doamne, de mult a intrat ca o mare sămânță
Trupul Daciei în pământ să încolțească
Numai scutul ei a rămas, numai scutul ei
Crescând ca un arbore între stele
Scut-arbore, scut-coloană, scut-mână
întinsă să mângâie boii care trag Carul Mare pe cer !

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
Traistă atârnând la şoldul Daciei
încărcată cu turtă de mei şi caş mirosind a prund de cosmos
Plină de faguri înalți zemoşi de mister
A neamului trac plecat în bejenie prin timp în sus
(O dată ce în spațiu n-avea unde se duce
şi nici n-ar fi vrut în ruptul capului
să-şi părăsească strămoşeasca vatră)

Basarabie, Basarabie, Basarabie!

Traistă atârnând la şoldul Mamei Mater
Numită sacra şi vajnica Tracie
Cu sânii ca nişte ceruri în care stelele
Erau sfârcurile la care sugeau triburile
Cu şoldurile fertile şi calde înconjurate de ţărmul
Mării Euxin şi al Mării Sarmatice

Traistă uriaşă încărcată de grămezi de greieri
de munţi de prigorii de nori mirosind a suflet de
Cântece doinite curgând din scorburi noptoase !

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
traistă atârnată la şoldul călătorului trac
Pornit prin vremi în bejenie
Ori cu turma de oi şi de capre în transhumanţă milenară
încărcată de crini de piatră de zăpezi cântătoare
ca prigoriile de crânguri dulci şi chemătoare
De semănături din care se ridică divina ceaţă
Unde te duci tu, Basarabie,
Ca o femeie luând-o pe culmile galbene în sus
Cu fustele clătinându-se.

O, Basarabie, plină de mister, Basarabie!
Pietroiul lui Sisif pe care neamul nefericit al
Dacilor îl duce pe umerii lui
Pentru blestemul în veci neştiut
Cu care zeii ne-au spânzurat de
Inima lor
O, Basarabie, Basarabie, pietroiul lui Sisif
Cu care neamul acesta urcă şi coboară
Mileniile
încotro te duci Tu, Basarabie, în lumina
De miere amară a dimineţilor ?

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
cuţit la şoldul neamului
Atât de încercat urcând prin vremi !

ȚARA ROMÂNEASCĂ

Parcă ar fi un trup în temelie
Pe piept ținând Moldova şi Ardealul
Stejar fiind pe culme le e dealul
Ce le susține-n cer ca pe-o făclie

Şi trupul ce se pune scut în față
Purtând pe cap cununa unor munți
Talpa crăpată adânc a celor mulți
Mergând pe mări în timp ce lumea-ngheață

Matcă-a Ardealului şi a Moldovei
Unindu-le sub boltă într-un Tot
De-atăta univers eu nu mai pot
Cât eu fii-voi veşnic Tu cânta-vei !

MOLDOVA !

Mai mult mireasmă şi mai mult cântare
Zăvoaie antice şi răcoroase
Pe lume a Moldovă cum miroase
Rămâi o clipă ca trăznit pe zare

Cum este sufletul adânc în trup
Atâta pace şi atâta milă
Ca barza în apus pe o colină
Parcă din bolta neamului mă rup

Plutirii noastre ea îi este mare
Şi stâlp crescând din Țara Românească
Ea steag în vânturi este să plutească
Ideea bucuriei când te doare !

ARDEALUL

Cum este temelia la o casă
Cum e substanța pietrei într-un munte
Cum este osul frunții pentru frunte
Când jalea şi durerea te apasă

Priviți Ardealul mândru pe coline
O flacără olimpică el pare
Tulpina unui arbore pe zare
El care e sub cer o rădăcină

Înfipt adânc în vânturi ca tăria
Într-o istorie ce ne consumă
El e aracul bine-nfipt în humă
Iar Țara Românească-i este via !

NU MAI SUNT FIINȚĂ !

E o lumină aici pe munte,
Curge ca fluviile anume,
Nu mai sunt ființă, sunt un fel,
De a fi patrie în lume !

De-a fi lumină într-un veac,
Asemeni erei pe pământ,
Materie ce clipocește,
Suflet în vânturi fluturând !

Un fel de vis, de imn țipând,
De muzică sfâşietoare,
Aer şi cosmos înflorind,
În nebunia de-a fi floare !

E o lumină aici pe munte,
Curge ca fluviile anume,
Nu mai sunt ființă sunt un fel,
De a fi patrie în lume !

MIHAI EMINESCU !

Mioarei

Vine poetul cu inima în palmă
Iată-l la marginile lumii păgâne
Cum îşi întinde braţul peste haos
Şi cum cu el în veci aşa rămâne

Coloane de lumină tac în Univers
Câtă solemnitate pe pământ
Aud pustiul cum creează Lumea
De mii de ani de când eu nu mai sânt !

CONDUCĂTORILOR CARE ÎŞI BAT JOC DE NEAMUL LOR !

Canalia, canalia şireată !
Să-i plescăie viermii în cap
Să moară de lepră şi hap,
Potaia turbată !

Să n-aibă o clipa de tihnă
Plămânii să-i fluture-n vânt
S-ajung-un lepros amărât,
Liftă haină !

Să fie spurcat de o țară !
Dihor împuțit, blestemat
Excrement, mocirlă, scuipat,
Luate-ar dracu de fiară !

O ȚARA MEA, O ȚARA MEA INFIRMĂ !

O , țara mea, o, țara mea infirmă,
Frumoasă ca un țipăt orbitor
Mi-e groază, țara mea, în tine şi mi-e dor,
Pe noi doar deznădejdea ne animă !

O, țara mea, jelanie adâncă !
Mai strălucind o clipă în neant
Răsună vast tărâmul celălalt,
Viermii în noi tăcuți şi grav mănâncă !

Doar hoții şi lichelele la noi prosperă
E-o tragedie să te naşti valoare
Totul în tine, țara mea , mă doare,
Mai bine-aş fi trăit în altă eră !

Mă-nchid în cochilia mea şi plâng!
Ferice fie hoții astei nații
Se-ntracă în urale şi ovații,
Poet nefericit, popor nătâng !

O, țara mea, o, țara mea infirmă,
Frumoasă ca un țipăt orbitor
Mi-e groază, țara mea, în tine şi mi-e dor,
Pe noi doar deznădejdea ne animă !

ȚARA DACIEI TĂIATĂ ÎN DOUĂ
(țipăt pentru Basarabia)

Țara Daciei tăiată în două
Ştefan cel Mare despicat în două
Inima lui sfâşiată în două
Văzduhul nostru despicat în două
Cerul românesc despicat în două
Neamul daco-românilor sfâşiat în două
Sângele lui despicat în două
Munții nostri despicați în două
Limba română despicată în două
Mihai Eminescu despicat în două
Apele noastre despicate în două
Copiii noştri despicați în două
Visul unui neam despicat în două
Plânsul neamului nostru despicat în două
Mamele noastre despicate în două
Zâmbetul nostru despicat în două
Codul nostru genetic despicat în două
Rana care suntem despicată în două
Țipătul care suntem despicat în două!

RANĂ SUNTEM

Doamne, am strigat şi am urlat
Rană suntem, Doamne, sub Vecie
Până şi lumina care curge
E cuțit ce intră-n carne vie

Şi Ardealul, Doamne, e o Rană
Îmbrățişat cu Rana despicată-n două
Care e Moldova, ochiul nostru scos
Şi întins ca dar de frică vouă

Rană e Valahia cea mută
Marea e o Rană de cristal
Susținând Ardealul şi Moldova
Sus în vânturi ca un piedestal

Nesfârşită Rană ne este trecutul
Viitorul-o câmpie Rană
Rană este Dumnezeul nostru
Care ne e Tată şi ne este Mamă

Răni sunt ochii noştri-nscorburați
Dunărea şi Oltul duc puroi la vale
Limba şi Cuvântul meu sunt Răni
Povestindu-i Rănii dumitale.

Doamne, am strigat şi am urlat
Rană suntem, Doamne, sub Vecie
Până şi Lumina care curge
E cuțit ce intră-n carne vie !

IMNUL ÎNDURERAT AL NEAMURILOR !

Ferice de acele popoare
Care se uită la semenele lor
Cu ochii nesfârşiţi de atâta dragoste
Ferice de ele ferice
în veci ca nişte izvore copilăroase
vor sursura !

Blestemate în veci fie neamurile
Care pe altele le pizmuiesc
Care ca hienele stau la pândă
Schelălăind de pofte şi duhori
Care nu pierd nici cel mai mic prilej
Să-şi înfigă colţii şi ghearele
în blândele şi gingaşele neamuri
Blestemate fie în veci
Sălbaticele neamuri care-au făcut
Alte neamuri să piară
în lava amară duhnind a putoare
A Iadului Veşnicia
Toată petreacă-şi !

Doame, mă gândesc
La popoarele care-au suferit
La neamurile jefuite
Cu bărbaţii măcelăriţi pe pământul lor
Cu femeile şi copiii tăiaţi în case
La blândele neamuri
Din care suferinţa se înalţă
Ca fumul până la cer

Plin de milă mă gândesc la neamurile
Împărţite şi jefuite
Lăsate flămânde şi desculţe
Să moară înecate în jalea lor

Melancolic mă gândesc la neamul dacilor
Cel care din vina lui a pierit
La nemul meu
Care va pieri asemenea
Sinucigându-se în istorie

O, Doamne,
Slăvită fie Lumina Ochilor Tăi,
Ci milă ai, Doamne, de neamul acesta
Pe cât sfâşierea şi suferința i-au fost de mari
Pe atât mila Ta şi dragostea Ta
Fie
Învăluindu-l
Cuprinzându-l
Mistuindu-l
Înălțându-l !

MIHAI EMINESCU
(elogiul 10)

Oh, căci ce este fluviul
decât mâna întinsă a Muntelui
mângâind blana mărilor
mângâind blana mărilor

Oh, căci ce este pasărea
decât mâna întinsă
a cui mână întinsă este pasărea
a cui mână întinsă

Oh, căci ce este Omul
decât mâna întinsă a țărânei
înspre ce se întinde mâna țărânei
înspre ce se întinde

Oh, căci ce este cântecul Lui
decât mâna întinsă decât mâna întinsă
mângâind moartea pe buze
mângâind moartea pe buze
mângâind moartea pe sufletului ei
mângâind moartea pe sufletului ei
luminos verzui ca burta oceanului

Oh, şi moartea
a cui mână întinsă este ea
a cui mână întinsă este ea
a cui mână întinsă !

IMN DE PATRIE

Marianei

Ca iarba să crească imnurile mele
Pe câmpiile verzi ale patriei
Soarele să încălzească pământul jilav
Vai , eu de iubirea de patrie voi muri !

Aici altarele de lumină înfloresc
Peste grădini buzele noastre
Murmură imnul patriei, vai
Şi corul fecioarelor susține cerul !

Sufletul înflorit prin văzduh
În patria curată coboară
O lumină mare se face în văzduh
Vai, eu de iubirea de patrie voi muri !

PARVENIȚII

Ați pus un scaun mai presus de-o țară,
Priviți prin scaune ca prin lunete,
Târfe ridicule, mult prea abjecte,
Trădându-vă neamul, a câta oară !

Stați pe un scaun, parc-ați sta pe cer,
Vorbiți scăunească limba divină,
Vin oamenii-turme şi vi se-nchină,
In timp ce voi nici n-auziți ce vă cer !

Nişte scaune putrede sunteți şi voi,
Făcute de un scaun ce-a iubit un alt scaun,
De-aceea popoare la voi triste schiaun,
De pe fundul planetei, în recile ploi !

BASARABIA !

De la viața mea încolo
până unde se formează întregul
se întinde moartea mea
cărămiziu - catifelată.

De la hotarul țării
până unde se închide întregul ei
se întinde Basarabia şi Bucovina
şi Cadrilaterul
pământuri plăpânde
mireasmă de azimă şi agrişe

De la sufletul meu încolo
până unde se încheie întregul lui
se întinde veşnicia
şi toată suferința neamului meu
oh, nesfârşire gingaşă
de negru - vişiniu.

Munte pe care
l-am luat în brațe !

UN POPOR !

Eu vă spun, un popor , dacă e un popor,
Şi nu e o
zdreanță fluturată de vânturi şi de pulbere
(sau dacă nu este un câine schelălăind cu coada între picioare
alungat de stăpâni)
un popor e un om ca toți oamenii.
Eu vă spun , un popor e un om ca toți oamenii !

Pe el îl aşteaptă o maică bătrână acasă
lui îi este foame şi
îi este frig gândindu-se ce bine
ar fi să fie mâine soare. El se gândeşte la
copiii lui şi privirile I se
lasă asemenea unor păsări dincolo
de zare în celălalt mileniu

Eu vă spun cu umilință
un popor e un om ca toți oamenii !
El are casă cu prispă
cu scară putrezită de lemn, şi cu iederă
cu bătătură cu leauri în
care cotcodăcesc orătăniile
cu livezi de nuci, de cireşi şi de pruni pe coasta
din spatele casei

Nevasta sapă grădina
udând legumele şi prăşind pământul
dimineața şi seara
dă la păsări închizându-le în ocolul hoarelor

Nu e lucru uşor să fii popor pe
lumea aceasta
cetele de barbari spoite cu sânge pe mâini
se uită în bătătura ta
rânjind
un popor poate să fie blestemat
să-l înjunghie hoţii în drumul mare să-l omoare cu toporul
la el în bătătură
să-i ia turmele şi câinii şi copiii cu pielea obrazului
albă ca zăpada

Să nu credem că un popor ar putea să fie altceva
decât un om ca toţi oamenii
un popor care să n-aibă noroc pe lume ca unul nea Lisandru
ţăran senin şi glumeţ
era cald şi frumos
pământul mirosea a cicoare
cerul era albastru nu vedeai tu un fir de nor cât te uitai
şi totuşi la un moment dat
s-a auzit un vâjâit cumplit
apoi o bufnitură că ziceai că se scufundă pământul sub tine
nea Lisandru nu mai era oricât te-ai fi uitat pe
toată câmpia
cât se întindea ea
vedeai numai o groapă în pământ
cu diametrul cam de şase metri
şi un pietroi cât capul unui om pe fundul gropii
negru şi încins
că ieşeau aburi din el
căzuse din cer
drept în capul lui nea Lisandru
care nu mai era nicăieri
dacă nu cumva se grăbise repede repede
să se ascundă de frica
vâjâitului
în lumea ailaltă

Oricărui popor i se poate
întâmpla un asemenea nenoroc

Poți deasemenea să fii un popor frumos
şi pomădat pe dinafară
cu hainele curate pe tine
ca acei credincioşi care se duc duminică dimineața
la biserică
ferice de oamenii ăştia zici
în rai
de-a dreapta Domnului vor sta ei
şi când colo ei merg pe drum
cu ficații putrezi în ei
cu o bubă albastră cât un lac în locul stomacului
unii având în cugetul lor
crima înaltă ca vârful unui munte de mărgean
ieşind din mare
ei merg pe lume senini şi împăcați ca şi cum aşa ar merge
toată viața
şi deodată îi vezi căzând în mijlocul drumului

sângele le curge din nas
formând o băltoacă de un albastru roşiatic

Eu vă spun,
un popor e un om amărât ca toți oamenii
cu grijile şi necazurile lui
nevasta-i boleşte în casă copiii îi umblă desculți
prin bătătură
n-are bani să cumpere gaz, lumânări, încălțări
la copiii ăi mari
cu viața pustie
cum e sufletul său ca un prund pe care n-a călcat picior
de om

E mic si gălbejit
neras ca țăranul obosit care n-a dormit o săptămână
în verile secetoase iese în bătătură
se uită pe câmp ca nebunul
până-i dau lacrimile
nu zice nimic

numai îl vezi cum se topeşte pe picioare ca
un boţ de ceară

Eu vă spun , un popor
e un om pe lumea asta ca toţi oamenii
sânt unii puturoşi că le e şi lene să se scoale
merg pe drum dormind
cine stie la ce se gândesc
şi deodată dau ca prostu în groapa plină de bani

Alţii sărăcii muncesc de se omoară
sunt cinstiţi şi buni ca pâinea caldă
şi-ar da şi haina de pe ei
numai să-i fie semenului lor bine
Nu vor fi niciodată bogaţi
nu se va prinde aurul de mâinile lor cum nu se prinde
tămâia de diavol
vor ajunge să îmbătrânească
frumoşi şi senini ca nişte îngeri care au
trecut prin rai
cu aripile arse de respiraţia Domnului

Alte popoare sunt viclene
ca dihorii
altele pizmaşe ca şerpii care învenineză
totul în jurul lor

altele îşi omoară pruncii
tolănindu-se apoi la soare
altele sunt vai de capul lor
pline de păduchi scormonind prin gunoaie
carnea le crapă de lepră pe oase

cade jegul de pe ele
cum se surpă un mal
Unele sunt făcute să fie domni pe lumea aceasta
să stea
călare pe acoperişurile Imperiilor
uitându-se la

celelalte neamuri
ca la muşuroiul de furnici
altele sunt blestemate
să fie amărâții lumii

Eu vă spun cu o imensă tristete
popoarele sunt şi ele oameni ca toți oamenii !

Altele sunt făcute
să piară
să nu rămână nimic în urma lor
ca şi când nici n-ar fi fost vreodată !

DEMAGOGILOR

Să vi se facă limba mincinoasă
Cum e pustiul Gobi pârjolit,
Jigodii însetate de mințit,
Servite de un creier de pucioasă !

Să ningă peste toți cu hoituri moi,
Să vi se-agațe amfore de dinți,
Să vezi, jigodie, cum e când minți,
Când promiți ceruri şi când dai noroi !

Şi pentru fiece cuvânt să vi se dea,
Să beți un fluviu de venin scârbos,
Să vi se pună păcură pe os,
Limba să vi se-atârne de o stea !

O, BASARABIE, BASARABIE !

Învățătorului Raiciu Dragnea

Cum vuiesc pădurile Tale în mine, Basarabie,
cum strălucesc colinele Tale în sufletul meu, Basarabie,
cum cântă privighetorile pe luncile Tale Basarabie,
cum dormitează mândre în inima mea
cum se văd Rănile Tale
pe dealurile din sufletul meu
ca nişte corăbii albe, Basarabie,
şi cum înfloresc mormintele Tale
pe câmpiile dinlăuntrul meu
ca nişte eucalipți roşii, Basarabie !

O, ferice de țările
cărora li s-au scos ochii din cap
dar ele mai au unde să privească
ferice de popoarele
cărora după ce li s-au tăiat limba
cântă cu plămânii lor
care foşnesc ca nişte fagi mândri
în adierea vânturilor
ferice de popoarele
cărora după ce li s-a tăiat limba
şi le-au
fost scoşi din rădăcină plămânii
ele cântă cu oasele lor
ca nişte orgi solemne prin care trece
măreț şi albastru
timpul

Cum stă sufletul meu

ca o cinteză pe culmile albe ale Basarabiei
cum stă mâna mea
prin pădurile Basarabiei

mângâindu-i fiecare copac
şi fiecare fir de iarbă
cum stă ochiul meu
pe ţărmurile Basarabiei
ca o Cetate
şi gura mea

aplecată deasupra inimei ei
ca deasupra altei guri
şi rana care este Fiinţa mea
aplecată peste rana
care este Basarabia
ca un cer deasupra
pământului !

IMN DE STRĂMOŞ !

Astfel cântam aplecat peste mormântul patriei mele.
Nici o iubire jos în pustiu nu se născuse
Vai, şi o pasăre verticală mă căuta
Pe mine în mormântul patriei mele!

Erau oasele preafrumoase ale unui vis
Ramurile florii aceleia în care tânăr
Cu mâna peste holdele de mirt eu
Vorbeam poporului pierdut în soare !

Ce mare iubire lumina pe pământ
Într-un imn aprins se încheiau legile, o
Şi oasele mele risipite pe cer
Când treceau stelele cântau ca lirele !

I-AUZI, BASARABIE, IUBITO !

I-auzi, Basarabie, iubito
I-auzi sora mea cu ochi de ceață
Cum se surpă temelia Lumii
Şi izvoarele-n Imperiu-ngheață

I-auzi, Basarabie, iubito
Mama mea cu trupul tot o rană
Cum se-nvârte Burebista-n somn
Şi cum morții Daciei Te cheamă

N-auzi Tu, Iubita mea cea plânsă
Sora mea şi Mama mea de dor
Marginile Lumii cum se surpă
Şi-n Imperiu toți călăii mor

I-auzi, Basarabie, iubito
Codrii Tăi şi Munții de Secară
Cum alunecă-n adâncul lor
Şi pornesc cu Toate înspre țară !

LICHEAUA TOT LICHEA RĂMÂNE !

Licheaua tot lichea rămâne,
De este iarbă, de e câine,
De este ieri, de este mâine,
Lşicheaua tot lichea rămâne !

Licheaua tot lichea rămâne,
Dacă se duce, dacă vine,
De este om, de este pâine,
Licheaua tot lichea rămâne !

Licheua tot lichea rămâne,
De este totul, de e nime,
De nu se poate şi de ține,
Licheua tot lichea rămâne !

De e ministru, de e câine,
De este rău, de este bine,
De este nimeni, de-i oricine,
Licheaua tot lichea rămâne !

FERICE DE CEI CARE SE NASC ÎN MARILE POPOARE !

O, Doamne, să nu fii poet
să nu fii pasăre având aripi pe care-au crescut ochi
mari ca nişte prăpăstii
să nu imnuieşti nebun în înserarea albastră !

Şi poporul tău să nu fie unul nesimțitor şi crud
în istorie
ca un prostăvan şi pizmaş care doarme pe coclauri
mai bucuros să nu facă nimic
clevetind cu unul şi cu altul
să nu apună soarele vişiniu peste colinele şi
lanurile de in ale bietei tale țări !

Ferice de cei care s-au născut în marile popoare !
lor nu le e frică de nimic pe lumea aceasta
lor le cresc munții la subțiori
prin inima lor curg fluvii nepăsătoare
în sufletul lor cântă după amiezi fericite
încotro, Doamne, s-o apuci pe lumea aceasta ?

Vai de popoarele mici
semănând mai degrabă cu un țarc de dihori
în care şobolanii se pizmuiesc unul pe altul
în care fiecare pietroi se crede munte
în care şulfele duhnesc ca hoiturile
în jurul lor văzduhul e o ninsoare neagră
moartea şade în sufletul lor ca
un corb pe arătură
o, din asemenea popoare să fugi
s-o apuci pe mări cântând nebun !

Să te pierzi melancolic în câmpiile mov
să te îngropi în adâncul unor codri
să plângi până la sfârşitul
lumii !

MIRON COSTIN !

Silviei

Şi de-odată s-au inversat toate.
Firele de iarbă au început să crească în
pământ
cuțitele tăiau înlăuntrul lor
sinucigându-se
cu o sete grozavă
izvoarele curgeau
înspre centrul pământului
aripile păsărilor
băteau înlăuntrul lor
păsările nu mai zburau înspre soare
ci înlăuntrul lor
înspre centrul pământului
din ele care le doare.

Cerul s-a-ntors cu
concavitatea în sus
la fel acoperişurile pe case
mâinile care căutau mâna iubitei
se întindeau înlăuntrul lor
iubita căuta mâna iubitului
înlăuntrul ei
plânsul nu mai plângea
rana din afara lui
ci cu privirea întoarsă
înlăuntru
plângea începutul lumii.

O, Doamne, eu care
mergeam de mulți ani către moartea mea
pe colinele albăstrii

pe maluri de ape ca nişte curți înalte

Prin oraşe buimace
mergeam acum
pe un câmp care nu se mai termina
înlăuntrul
înspre adâncul din mine

Pe un dâmb
din centrul lumii
care se întindea înlăuntrul meu
am văzut-o pe ea
pe moartea mea

Cu un crin în mână
înflorit înlăuntrul lui
şi mâna ei era întinsă
înlăuntrul ei
şi fața ei
cu ochii de jad
privea înlăuntrul ei
surâzând !

IMN DE ISTORIE !

Îmi voi aduce aminte şi voi iubi
gerul această lumină care se arată
a fost o patrie în alte timpuri
eu însumi mă găseam pe un țărm

Vai, şi cântecul din văile
acelea triste din care înfloreau păsări
a trecut peste mâinile mele albe
ca o mireasmă a iubirii

Corăbiile din zare au cântat
nimeni n-a venit la marginea mării
numai visul meu a înflorit pe
gura aplecată peste apus !

ELOGIUL FEMEII VREDNICE !

Mamei eroului Ilie Ilaşcu, glorie !

În fața dumitale, femeie vrednică,
Mă-nclin ca-n fața unei icoane,
Mă uit la dumneata înmărmurit,
Cum te topeşti ca lumina în toamne !

Mâinile tale sunt nişte peşti vii,
Răspândind în văzduh o vrajă ciudată,
Lumea devine nouă, străvezie,
Ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată !

În fața ta îngenunchez ca în fața,
Unei catapetesme universale,
Sfântă a sfintelor auzi cum,
Se face linişte în lume până în vale !

IMN

Poemele limbii înflorite, turmele senine ale izvorului
şi cireşul urcând ca un fum din inima muntelui jos,
satele risipite pe valuri fluturând în visul luminii
fericite paserile despărțind continentele şi lanurile
de popoare vălurind în câmpiile veşnice
Acolo trupul înțeleptului ca un monument va străluci
în ninsoarea cuvintelor de iubire
Muntele înflorit va bate clopotele în cer pe ramuri paserile
vor cădelnița în câmpii, izvoarele păscând
ca turmele vor înălța cântări.
Lumea va curge în veci pe oraşe, steaguri se vor aşeza
ca stoluri de păsări.
Iată memoria abia zărindu-se în zare ca o casă, o pasăre
albă se lasă pe ea în mii de ani
Cum străluceşte în soare acoperişul mării
Astfel mersul prin univers al iubirii descrie naşterea materiei.
Şi apele se vor limpezi, pământul se va lumina pe dinlăuntru
la marginea mării secerătorii se vor aşeza
pentru odihna de aur!

BASARABIE, BASARABIE, STRIG !

Basarabie, Basarabie, strig!
Şi chem pe lume cu mâinile-ntinse
Se aud căzând păsări însângerate
Pe inimile noastre ca nişte
Adâncuri de oceane roşii şi ninse!

Basarabie, Basarabie, Basarabie!
Rană a mea şi-a neamului meu
Bâjbâind şi chemând disperat
Ca un orb printr-o noapte universală
Te voi căuta în istoria lumii mereu!

Basarabie, Basarabie, urlu !
Prăbuşească-se cerul şi Munții Carpați
Scufundă-se lumea aceasta
Dacă noi vom mai trăi acum şi în veci
Rupți în două, gemând despicați !

FII , ȚARA MEA !

Fii țara mea cuminte şi adâncă
Vin epoce ca nişte mari furtuni
Începe din străfunduri să te-aduni
N-auzi tu viermii lumii cum mânâncă !

Şi fii în zarea lumii temerară
N-au viitor în timp cei ce sunt laşi
O, țara mea, mă rog să nu te laşi
Auzi cum urlă vremile pe-afară !

Tu fii mereu senină şi-mpăcată
Şi treci prin vremi ca plugul prin ocean
Fii mai puternică din an în an
Mai mândră, mai frumoasă, mai bogată !

RÂUL TRAGIC !

Au început să ni se strice Carpații
Clătinându-se gelatinoşi ca o piftie
Oltul se retrage în izvoarele sale
Nemaivoind pe lume nici să fie !

Marea Neagră e mâncată de viermi
Malurile Prutului se-mput
Urlă prundul său în toată istoria
Nemaivoind pe lume să fie Prut !

Doamne, care-ai făcut pământul trac
Când îl amestecai plângeai de durere
Ce pământ este ăsta, Doamne, cu cât creşte
Cu atât tot mai multă suferință cere !

ELOGIUL SAPEI

Miilor de generaţii de ţărani care au ţinut acest neam şi această ţară, de care intlectualii îşi bat joc !

Fiind fântână şi cumpănă
deodată
omul când o ridică în văzduh
stă ca într-o poartă
jumătate în lumea aceasta
jumătate în lumea cealălaltă

după ce taie tot văzduhul
în două
sărutând cloşca şi puii din cer
şezând pe ouă
şi face luceafărului răcoare
făcându-l să pâlpâie ca
o lumânare
coboară prin aer ca
un meteorit
stâlp înfricoşetor de argint
când să izbească pământul
ca pe o mare de plumb
mută
îngenunche în faţa lui
şi-l sărută
vertebră dintr-o coloană a
infinitului durută !

O, DOAMNE!
(imn Basarabiei)

Când se desprinde smulsă de cămile
O Provincie din trupul unei țări
Se aud pe fundul lumii prundişurile
Scrâşnind
Păsările în văzduh se rup în două
O aripă zboară singură spre apus
Cealaltă zboară însângerată spre răsărit
În sufletele oamenilor
Se cască brusc canioane albastre bolborosind
Gurile se hlizesc hidoase la apus
O buză cade pe fundul haosului ca un
Fier ruginit
Cealaltă se înalță în văzduh ca un corb
Cu gâtul tăiat.

Ferice de țările care n-au fost împărțite
Ele par berze privind
Senine şi fericite
Pe colinele vremurilor.

Ferice de ele ferice
Ferice !

CARTEA CU EROII NEAMULUI !

Vedeți voi, copiii mei,
Strălucind această carte,
Ascultați în trupul ei,
Blând o inimă cum bate !

Şi cum intri ca-ntr-o lume,
Pe sub bolțile ei nalte,
Şi te pierzi prin crânguri negre,
Pe sub ramuri de brocarte !

Când vei reveni în lume,
Primăvara pe-nserate,
Vei vedea că ți-a rămas,
Sufletul acolo-n carte !

NUMELE TĂU, BASARABIE !

Doamne, înalț mâinile-n sus şi urlu !
Adună-ne iar în veci la un loc
Toarnă lacrimile Tale peste noi
Şi cu mâna tremurând dă-ne foc!

Sufletul-mi flutură tras în țeapa
Urletului meu strălucind ca o sabie
Din adânc urcă plânsu-mi nesfârşit ca o ceață
Strigând numele Tău, Basarabie !

Copiii dacilor nenăscuți
Stând în vârful Timpului ca-ntr-o gabie
Întind mâinile către Tine şi plâng
Strigând numele Tău, Basarabie !

Doamne, cad în genunchi şi urlu !
Fă-mă cer cu gura în jos ca o albie
Să cuprind în pântecele meu Ardealul
Dimpreună cu Tine, Basarabie !

MÂNDRÃ ŞI BINECUVÂNTATÃ ȚARÃ A BUCOVINEI

Țară de obcini mirosind ca nişte stupi de miere
în univers
gâlgâie gingaş lumina pe colinele tale
cucii şi mierlele cântă amarnic în nucii rotați
din adânc pădurile vuiesc lung a bejenie
o, mândră şi dulce Bucovină binecuvântat fie
pământul tău mustos
ca sânul femeilor dace
binecuvântate fie izvoarele tale care cântă
ca ciocârliile în primăverile pustii
tălăngi izvorăsc roşietice efluvii în văzduhul sacru
prin crânguri biserici cuminți dormitează
gândindu-se la ce va fi peste mii de ani
numai sufletul meu dă peste margini
țipând de atâta melancolie şi pustietate
O, Bucovină, grămadă uriaşă de codri şi de iezi
de cinteze, de vii şi de văzduhuri
mirosind a dor şi a rădăcini
catedrală în care cucii şi mierlele cântă
de se omoară
în care lanurile de in văluresc ca mările
iar poienele se ridică la cer
Doamne, e atâta albastră veşnicie pe dealurile
Bucovinei
parca-i vedea munți înalți de sare
învăluită în apusuri roşietice țară mirosind
a zmeură şi agrişe

până şi luncile miros a cimbru a miere coaptă şi a scorţişoară
binecuvântă, Doamne, ţara aceasta tristă
ca o grădină de coline şi codri
Binecuvântă, Doamne, ţara obcinelor de miere arămie
umplând universul cu mirosul de fagi

şi adună iar fântânile din ţara de Sus şi cântecul greierilor
care se aude în nopţile cu lună în toată istoria
şi fânețele înalte ca cerbii prin care trec mândre corăbii
Adună iar la un loc
mândra şi binecuvântata ţară a Bucovinei
de veacuri sfâşiată de Fiara Imperială
şi înalţă iar neamul dacilor
la măreția de altădată !

CIUTURA DE LA POARTĂ

Era o ciutură-n copilăria mea
Asemenea unui stejar bătrân
La poarta casei noastre dinspre lume
În care-n zori luceferii rămân

Prin ea intrai în lumea cealălaltă
În crângurile celuilalt tărâm
De unde veneau zvonuri fermecate
Şi noi cu neamurile izvorâm

Şi-n anticele toamne de copil
Prin gura ciuturii curgeau plângând
Sonuri şi cețuri negre şi păgâne
Din hăurile lumii izvorând.

CE ȚARÃ MICÃ, PLINÃ DE URÃ !

Ce țară mică, plină de ură,
Strălucind dulce ca un cristal
Cântec de lebădă pe-un piedestal,
Plină de-otravă ființa-ți murmură !

Ce țară mică, plină de dor,
De balcanisme si de miasme
Otrăvuri clipocind în fantasme,
Călăii prosperă, valorile mor !

Ce țară mică, ce țară meschină,
Coşmar macabru nespus de dulce
Viața îl urcă, moartea-l aduce,
Râsul l-îngheață, plânsul l-animă !

Ce țară mică, ce țară nebună !
Sulemenită şi amăruie
O existență care nici nu e,
Din răsărituri ce stau s-apună !

Ce țară mică, plină de ură !
Strălucind dulce ca un cristal
Cântec de lebădă pe-un piedestal,
Plină de-otravă ființa-ți murmură !

POLITICIENILOR !

Fir-ați ale dracului de lepre !
Ce-avuserăți, mă, cu biata țară
Crăpa-v-ar capul buba amară,
Pocitanii şi jigodii sterpe !

Huideooo ! asasini ordinari !
Pune-v-ar dracu pielea pe vânt
I-auzi copiii țării cum plâng,
Şi sta-v-ar scheletele-n pari !

Aleagă-se praful o dată !
De toate javrele acestui neam
Doamnee ! mai bine nu mai eram,
Plâns înfundat, istorie beată !

Fir-ați ale dracului de lepre !
Ce-avuserăți, mă, cu biata țară
Crăpa-v-ar capul buba amară
Pocitanii şi jigodii sterpe !

UNDE TE DUCI, BASARABIE !

Unde Te duci, Basarabie
Țară de dor şi de jale
Turmele Tale în Lumea ailaltă
Alunecă triste la vale

Unde Te duci, Basarabie
Pe colinele Lumii de var
Fără Tine istoria noastră
Pământul şi cerul sunt în zadar

Unde Te duci, Basarabie
Femeie cuminte şi bună
Arde pământul pe margini
Văzduhul miroase a lună

Basarabie, Basarabie, Basarabie !
Stâlp de crin răsărind amarnic din hău
N-auzi tu pietrele pe coline
Strigând jalnic numele Tău !

DOINA

Sângele si inima
Urletul şi cu jalea
Ploaia şi lapovița
Haosul şi cu lumea
Soarele şi cu Luna
Tatăl meu şi mama mea
Prutule, te-aş blestema
De luni până sâmbătă
Iarna şi primăvara
Viața mea şi moartea mea
Vremea şi Veşnicia !

Secați-ar izvoarele
Prundul şi picioarele
Din cenuşă şi țărână
Să te faci Soare şi Lună
Şi să ne iei blând de mână
Să ne strângi la pieptul tău
Noi să-ți spunem Dumnezeu
Şi la piepul tău plângând
Să ne trecem pe pământ !

Prutule, sângele nostru
Dumnezeu-ne şi rostu
Cer deasupra şi mormânt
Religie şi cuvânt !

CINE-ŞI BATE JOC DE NEAMURI !
(Blestem)

Blestemat să fie, mamă
Cine-şi bate joc de neamuri
Pielea să-i ajungă hamuri
Numele în veci sudalmă !

O privată fie-i țeasta
Celui care-şi bate joc
De patrii fără noroc
Cât va ține lumea asta !

Şi în veci de veci să fie
Blestemați aceia care
Țara-mi calcă în picioare
Ajungă-le neamul piftie !

Doamne, urlu, plâng si strig
Fie-ți milă de popoară
Prea e soarta lor amară,
Şi-n istorie e frig !

VAI DE TINE, ȚARA MEA!

Vai de capul tău, țară a mea
Vai de tine, mamă
Ai ajuns în ceasul al doisprezecelea
Esti desculță şi flămândă
Ca cerşetorii
Te-ai făcut de râsul lumii
Geniile tale mor nebăgate în seamă
Dacă nu sunt asasinate
în timp ce hoții şi jigodiile
Prosperă ca nişe căpuşi
Gata să plesnească
Vai de capul tău, țară a mea
Vai de capul tău, mamă !

Vai de capul tău, țară a mea
Vai de tine, mamă
Mai ai puțin şi vei dispărea
Ca neam de pe fața pământului
Ție nici că-ți pasă
Politicienii tăi ca hienele
Se aruncă asupra Ciolanului
Oamenii tăi se pizmuiesc
Şi se fură unul pe altul
Omul muncitor şi cinstit
Anul acesta este şi mai sărac
Vai de capul tău, țara mea !

Sfâşiată şi furată de vecinii tăi
Nici că ți-a păsat măcar
Cu străinul ai fost mai darnică
Decât cu amărâtul din bătătura ta
Nu te gândeşti şi tu la viitorul tău
Laşi hoții să-şi bată joc de tine
Vai de capul tău, țară a mea
Vai de capul tău, mamă
Nu e a bine !

POEM PENTRU ILIE ILAŞCU !

Cum şade în cuşca de fier
Blândul bărbat al neamului lui
Cu ochii blânzi şi faţa bărboasă
Ca un fagure de miere uriaş !

El care n-a fost omorât, vai !
Cu sângele fierbinte şi curat
Adunat încă în trupul lui ca într-un potir
Ne mai vorbeşte ca un zeu puternic !

El şade de acum lângă Burebista,
Lângă Decebal şi lângă Mihai Viteazul,
Lângă Horia şi Cloşca, lângă Bălcescu
El, cel mai umilit din neamul lui !

O, Doamne, prin el ne vorbeşti Tu acum,
Prin cel mai neputincios şi lovit dintre noi,
Şi noi nu te auzim căci surzi suntem ca piatra muntelui
Şi prea plini de ticăloşie şi nesimţire !

El nu un om şi un trup închis într-o cuşcă este
Ci Cuvântul Tău care asurzitor ne spune:
Nebunilor şi laşilor, oameni de nimic ce sunteţi,
Uitaţi-vă la el căci nu el este acum în cuşcă,
Ci batjocorâtul neam al daco-românilor !

Uitaţi-vă la el cum mai vorbeşte
Cum mai are ochi în cap şi limbă în gură,
Cum sângele nu i-a fost aruncat din trup în ţărână,
Căci aşa o să fiţi cu toţii în curând !

Adevărul vă grăiesc şi nu vă înfricoşaţi,
El este steaua care vă arată calea
Şi voi orbi ce sunteţi n-o vedeţi,
El păcatele voastre le-a luat pe umerii lui.

Iar voi beți şi mâncați şi vă veseliți nepăsători,
El este norocul vostru
Iar voi îi dați cu piciorul, ferice de el, căci amar
va fi de voi în vecii vecilor !

OAMENII MARI AI ACESTUI NEAM TREBUIE UMILIȚI

Oamenii mari ai acestui neam trebuie umiliți
De la începutul lui aşa a fost
Pe pământul acesta atât de durut
Nu poți să fii fericit decât dacă eşti ticălos, hoț sau prost

E un blestem ca o lege eternă
Îți vine să urli să hohoteşti un veac
Neam blestemat jefuit toată istoria lui
Neam inconştient sinucigaş şi sărac

Vai de capul tău neam nenorocit
Deşi călcat în picioare n-ai învățat nimic
Ți-ai ridicat în slăvi călăii şi hoții
Istoria ta hodorogeşte ca un dric

Decât să te naşti geniu în țara aceasta
Mai bine hoț la drumul mare şi criminal
Ne vom risipi şi ne vom topi în istorie
Cum se pierde în cețuri pe mare un val !

SOȚIA MARTIRULUI ILIE ILAŞCU

Femeie tristă ca o-nmormântare,
În țara de lacrimi şi de maci,
Se-aude-n univers lugubru cum taci,
Se vede-n lumea-ailaltă cum te doare !

Ce țară, Doamne, ciudată şi-amară,
În care geniile sunt asasinate,
Martirii sunt închişi în cazemate,
Sângele neamului se scurge-afară !

Femeie sfântă ca un izvor,
Către sfârşitul lumii cum curgi,
Noian de jelete-nalte şi rugi,
Morții-n morminte plâng hohotitor !

Alergi nebună plângând pe lume,
Ca Ana lui Manole răstignită,
Ce jale-adâncă, Doamne, ce ursită !
Domnul în ce mormânt acum ne pune ?

Unde te duci tăcând asurzitor
Bătând la porți şi pe la Cancelarii !
Imperiile mor roase de carii,
Ție de soțul tău adânc ți-e dor !

Femeie tristă ca o-nmormântare,
În țara de lacrimi şi de maci,
Se-aude-n univers lugubru cum taci,
Se vede-n lumea ailaltă cum te doare!

RUGĂCIUNE PENTRU MOLDOVA ŞI PENTRU ILIE ILAŞCU

TATĂL NOSTRU Carele eşti în ceruri
Sfinţească-se Numele Tău
Vie Împărăţia Ta
Facă-se Voia Ta
Precum în cer aşa şi pe pământ !

Doamne Tăticule ceresc
Tăticule bun Tăticule împărătesc
Vin la Tine cu inima deschisă cât o prăpastie
însetat de Tine ca un deşert
Şi din adâncul sufletului meu mă rog !

Lipeşte, Doamne, Moldova la trupul ei
Cum pui la loc o mână smulsă din umăr
Cum pui stânca luată din munte la locul ei
Şi pruncul la sânul maicei lui !

Şi iubeşte-ne măcar în clipa aceasta
Şi Neamul Tău Ales fă-ne în veci
Cu osârdie să Te slăvim
Şi lumea s-o umplem de iubire !

Şi mai trăzneşte-i, Doamne, bucuros,
Pe vrăşmaşii lui Ilie Ilaşcu
Şi-ai neamului lui Burebista,
Şi adu-l acasă la nevasta şi la copiii lui !

Să moară împăcat la adânci bătrânețe
În Dacia Felix murmurând în univers !
Plină de mireasmă şi de miere
Ca un crâng dumnezeiesc !

Tatăl Nostru Carele eşti în ceruri
Sfințească-se Numele Tău
Vie Împărăția Ta
Facă-se voia Ta
Precum în cer aşa şi pe pământ !

CI RÂDE ȚARA MEA !

Ci râde țara mea ci râde
Chiar hohoteşte dacă poți
Să se-ntristeze ai tăi hoți
Pe care masca îi ascunde.

Ci râde țara mea ci râde
Chiar hohoteşte-n gura mare
Adânc e ceea ce te doare
Şi nenăscut e al tău gâde

Şi râde țara mea şi râde
Şi pari un crin pe metereze
Duşmanii-n spume să turbeze
Fie ce-o fi să se întâmple !

MORȚII BASARABIEI SE-NTORC ACASĂ !

E atâta liniște în țara asta
Că le crapă dinții Munților Carpați
Morții Basarabiei vin pe sub Prut
Palizi şi subțiri şi-ncolonați

Vin coloanele de morți albastre
Din Siberiile nesfârşit-înalte
Prutul este Arcul de Triumf
Pe sub care trec îngândurate

Doamnee, ce de morți se scurg încoace !
Către începutul trist de țară
Se grăbesc în liniştea de gheață
Să ajungă acasă şi să moară

Parcă-i o ninsoare nesfârşită
Ning Siberiile-n noi cu frați
În curând or să ne potopească
Şi-or s-acopere Munții Carpați

I-am vândut şi i-am trimis la moarte
În Siberia întunecoasă
Şi-acum, iată, blânzi şi în tăcere
Ei se-ntorc sfios să moară-acasă

E atâta liniște în țara asta
Că le crapă dinții Munților Carpați
Morții Basarabiei vin pe sub Prut
Palizi şi subțiri şi-ncolonați.

CE SE ÎNTÂMPLĂ ȚARA MEA CU NOI ?

Ce se întâmplă țara ea cu noi ?
Ce se întâmplă neamul meu cu Tine ?
Ne-am prăbuşit la pământ în noroi,
Agonizăm şi nu ne este bine !

Nimic nu merge-n țara astea tristă,
Pluteşte-asupra noastră un blestem
Lumina însăşi este otrăvită,
Copii-n pântece se zbat şi gem !

Ce se întâmplă Țara mea cu noi ?
Munții Carpați pleznesc adânc şi crapă,
Izvoarele pe gură scot puroi,
Şi țara toată a devenit o groapă !

Doamne, fie-Ți milă de neamul acesta !
Ticăloşit şi cel mai păcătos,
El neştiind acum îşi duce crucea,
Căci răstignit fii-va ca Christos !

Ce se întâmplă Țara mea cu noi ?
Ce se întâmplă neamul meu cu tine ?
Ne-am prăbuşit la pământ în noroi,
Agonizăm şi nu ne este bine !

ÎN VECI VOI IUBI !

În veci voi iubi
Steaua mea plutind
Peste mări reci
Şi voi cânta
La marginea lumii
Visul meu trist
De poet aici

CÂTEVA CUVINTE DESPRE AUTOR ŞI OPERĂ

O ţară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susţinut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoşilor plecaţi la luptă, o ţară halucinantă, un pământ cântător şi orbit de lumină proslăveşte în versurile sale recente Ştefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte ţărmul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniştit şi în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile şi de poeme reclădind universul, Ştefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinţei şi neliniştii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat .
Ana Blandiana, Amfiteatrul, nr I2, 1971.

Ştefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre scriitorii români cu cea mai vastă şi profundă operă. Tipul scriitorului total, şi al omului total, Stefan Dumitrescu a dat romane care vor avea celebritatea romanelor lui Marquez, piese de teatru care ne vor cutremura conştiinţa veacuri de aici înainte, eseuri cu un orizont al sintezei impresionant, o "Istorie a dramaturgiei românesti" dar şi poezii pentru copii de o gingăşie infinită. În volumul de faţă, un volum de poezie impresionant, ţipându-şi dragostea lui pentru Basarabia, dar si conştiinţa de "RANĂ" adâncă a fiinţei naţionale, Ştefan Dumitrescu ne aduce în modul cel mai dureros aminte că suntem români, că suntem o FIINŢĂ cu Simţirea şi Conştiinţa îndoliată !
FRANCESCA PINI, lector universitar , 1994